

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 21/08-80

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. D., K., t. č. vo výkone trestu L., vo veci namietaného porušenia základného práva na obhajobu, práva na spravodlivý proces, práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o jeho osobe, porušenia slobody prejavu a porušenia prezumpcie nevinu zaručených Ústavou Slovenskej republiky a porušenia čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 To 112/06 zo 7. marca 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. D. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. apríla 2007 doručená sťažnosť (doplnená 2. mája 2007, 7. mája 2007, 9. júla 2007, 27. augusta 2007 a 29. októbra 2007) M. D., K., t. č. vo výkone trestu L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na obhajobu, práva na spravodlivý proces, práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním

údajov o svojej osobe, porušenie slobody prejavu a porušenie prezumpcie nevinoty zaručených Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 To 112/06 zo 7. marca 2007.

Zo sťažnosti, z jej príloh, ako aj z podaní, ktorými sťažovateľ sťažnosť doplňoval, vyplynulo, že sťažovateľ bol rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 T 6/04 z 30. augusta 2006 uznaný za vinného zo spáchania trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“) ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona, za ktorý mu bol uložený výnimočný trest odňatia slobody na 25 rokov so zaradením do tretej nápravno-výchovnej skupiny a ústavné ochranné protialkoholické liečenie. Proti tomuto rozsudku podal tak sťažovateľ, ako aj jeho obhajca odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 1 To 112/06 zo 7. marca 2007 tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil. Podľa názoru sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu, ktorým rozhodol o jeho odvolaní, a konaní, ktoré tomuto rozhodnutiu predchádzalo, došlo k porušeniu jeho označených základných práv a slobôd.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažnosť sťažovateľa nespĺňala náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd listom z 25. septembra 2007 vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov jeho podania. Na výzvu ústavného súdu sťažovateľ reagoval podaním z 8. októbra 2007 označeným ako „*Odstránenie nedostatkov podania (...)*“ doručeným ústavnému súdu 15. októbra 2007, v ktorom požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu na zastupovanie jeho osoby v konaní pred ústavným súdom, čo odôvodnil nedostatkom finančných prostriedkov na úhradu trov jeho zastúpenia.

Podľa § 31 zákona o ústavnom súde v spojení s § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku môže ústavný súd ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, advokáta, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť.

Ústavný súd o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu rozhodol uznesením č. k. II. ÚS 21/08-60 zo 16. januára 2008 tak, že tejto žiadosti nevyhovel z dôvodu, že ide o zrejme bezúspešné uplatnenie ochrany základných práv sťažovateľa. Súčasne ho vyzval, aby do 20 dní od doručenia tohto rozhodnutia predložil splnomocnenie pre advokáta na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. V uznesení súčasne uviedol, že ak tak sťažovateľ neurobí, ústavný súd môže jeho sťažnosť odmietnuť pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ na uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 21/08-60 zo 16. januára 2008, ktoré mu bolo doručené 4. februára 2008, reagoval podaním doručeným ústavnému súdu 26. februára 2008, ktorým doplnil pôvodnú sťažnosť, avšak splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie jeho osoby v konaní pred ústavným súdom nepredložil.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podmienka právneho zastupovania vyplývajúca z § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorá je súčasne náležitosťou sťažnosti podanej ústavnému súdu, znamená, že sťažovateľ musí byť zastúpený advokátom, teda musí splnomocniť advokáta na svoje zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. Splnenie tejto podmienky nemožno ani odpustiť, ani pripustiť výnimku z jej splnenia.

Pretože sťažovateľ na uznesenie ústavného súdu síce reagoval podaním doručeným ústavnému súdu 26. februára 2006, avšak splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie jeho osoby v konaní pred ústavným súdom nepredložil, sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti podľa § 20 zákona o ústavnom súde. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa na jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2008